

BRUSSELAS FLAMENCO FESTIVAL 2020

MACHADO:
DESDE
DEMÓFILO...

MUSIC

04 MAR. '20
ZAAL M

MACHADO: DESDE DEMÓFILO...

CALIXTO SANCHEZ, EDU HIDALGO, MANUEL ROMERO, zang

EDUARDO REBOLLAR, gitaar

YOLANDA LORENZO, dans

JOSÉ LUIS RODRIGUEZ OJEDA, selectie van de teksten en declamatie

Tonás*

Malagueña y abandolaos*

Soleá* & danse

Seguiriya* (teksten van Silverio Franconetti)

Alegrías (teksten van Manuel Machado) & dans

Bulerías (composities door Antonio Machado II en Manuel Machado
& teksten verzameld door Demófilo)

* Teksten verzameld door Antonio Machado y Álvarez "Demófilo"

22:15

einde van de voorstelling

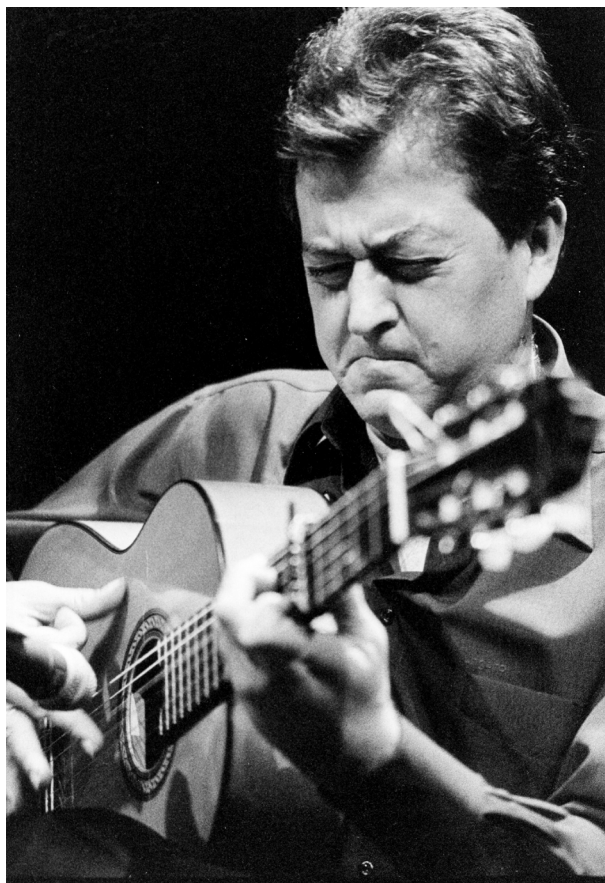
voorstelling zonder pauze

steun

Gelieve uit respect voor de artiesten en de muziek de stilte te bewaren. Schakel je gsm of elektronisch uurwerk uit en hoest niet onnodig. Het is verboden te fotograferen, te filmen en opnames te maken.

Antonio Machado y Álvarez (Santiago de Compostela 1846 - Sevilla, 1893), die het pseudoniem Demófilo gebruikte om zijn liefde voor volkscultuur te benadrukken, publiceerde in 1881 de *Collección de Cantes flamencos*. Dit tijdloze boek brengt een selectie van flamencoteksten die hij hoorde van zangers uit die tijd. Veel van deze teksten blinken uit door hun hoge literaire kwaliteit, waardoor ze geliefd zijn bij flamencozangers tot op de dag van vandaag. In dit concert brengen Calixto Sánchez en zijn Sevilliaanse muzikale vrienden een compilatie van de bekendste van deze populares. Een hommage aan Demófilo en de hele literaire familie Machado.

Eduardo Rebollar © GR · DR

DEMÓFILO: DE EERSTE FLAMENCOLOOG

Tonás

Yo soy como aquel buen viejo
que está en medio del camino.
Yo no me meto con nadie,
nadie se meta conmigo.

El desengaño del mundo
yo he conocío en mis tiempos.
Muchos suelen tener vista
pero no conocimiento.

Sí, sí y es verdad.
Arboleítas de pinos verdes,
campillo de Gibraltar.

Tonás

Ik ben zoals die goede oude man
die midden de straat staat.
Ik bemoei me met niemand
en niemand valt mij lastig.

In mijn tijd heb ik
ontgoochelingen gekend.
Velen hebben gewoonlijk inzicht
maar ze weten niets.

Ja, ja en het is waar.
Bosjes groene dennen,
de vlakke van Gibraltar¹.

We hoorden pas drie *tonás*, gezongen door Calixto Sánchez, Edu Hidalgo en Manuel Romero. De *toná* wordt gezongen *a palo seco*, of *a capella*, d.w.z. zonder gitaarbegeleiding. De thematiek, muzikaal hard en sober, is meestal treurig en de teksten verwijzen naar de tegenslagen in het leven.

De verzen die in deze voorstelling gezongen worden komen uit een boek van de folklorist Antonio Machado y Álvarez, beter gekend onder zijn pseudonym Demófilo, met als titel: *Verzameling Flamenco-liederen*, 1881. Het betreft een verzameling van anonieme flamenco-teksten, geordend volgens het aantal regels en volgens de zangstijl waarin die gebracht worden. Veel van die verzen behoren tot het repertoire van hedendaagse artiesten.

¹ Campo de Gibraltar: de omgeving in het binnenland van Gibraltar

Uit dit boek komen ook de verzen die we nu zullen beluisteren door de zangers, nu begeleid door de gitaar van Eduardo Rebollar. Het betreft hier een *malagueña* en twee cantes *abandolaos*. Tegenwoordig bestaat de literaire structuur van de zangen die afgeleid zijn van de *Fandango*, zoals deze twee, uit vier versregels van acht lettergrepen (octosyllabisch), waarvan er één herhaald wordt, meestal de tweede. Hoewel we in de primitieve *malagueñas* en *abandolaos* strofen vinden van vier versregels, waarvan er twee herhaald worden, wat maakt dat we uitkomen op zes regels (*tercios*). Demófilo zelf verklaarde in zijn bijschriften van het onderdeel over

Malagueña

Si oyes doblar las campanas,
no preguntes quién ha muerto,
que a ti te lo ha de decir
tu propio remordimiento.

Rondeña

Si con el *mirá* te ofendo
me lo mandas a decir,
yo me sacaré los ojos
por no darte que sentir.

Jabera

Los ojitos de mi cara
tienen los cristales muertos.
Se han *metío* en el *queré*.
No saben lo que se han hecho.

Demófilo vermengt de muzikale en de metrische maatstaven in zijn *Colección de cantes flamencos*. Na de proloog van de auteur zelf, volgen 399 *soleares* van 3 verzen, 13 *solearías* (zo genoemd omdat de eerste versregel korter is),

de *polo* -en de *caña* -stijlen: «...Iedere strofe (*copla*) van vier verzen kan zonder onderscheid gezongen worden op de wijze van: *soleá, polo, caña, toná, liviana, malagueña, rondeña, javera*... »

De drie laatst vernoemde cantes zijn precies deze die we nu zullen beluisteren, nl. *malagueña*, een type *fandango abandonao* die evolueerde tot een vrije vorm wat kadans betreft. De *malagueña* kan eindigen op cantes *abandolaos*, waarin de gitaar een levendig ritme speelt.

De groep cantes *abandolaos* omvat onder meer de *rondeñas* en de *jaberas*. Laat ons dus luisteren naar een *malagueña*, een *rondeña* en een *jabera*:

Malagueña

Als je de klokken hoort luiden,
vraag niet wie gestorven is,
het is jouw wroeging
die het je moet vertellen.

Rondeña

Als mijn blik jou beledigt,
laat het mij weten,
ik zou mijn ogen uitrukken,
opdat je het niet zou voelen.

Jabera

In mijn ogen
zitten dode kristallen.
Nu zijn ze bezig met de liefde,
en weten niet wat ze zichzelf aandoen.

177 *seguiriyas*, 16 strofen van *polos* en *cañas*, 49 *martinetes*, 9 strofen van *tonás* en *livianas*, oraal opgevangen van de *cantaor* (flamencozanger) Juanelo de Jerez (geboren begin 19^e eeuw), en 23 *peteneras*.

Hierbij komt nog een aanhangsel met de biografie en het repertoire van Silverio Franconetti: 21 strofen van *polos en cañas*, 80 *siguiriyas* en twee *serranas*. Demófilo sluit zijn boek af met een lijst van flamencozangers met hun respectievelijke geboorteplaatsen, hem bezorgd door Juanelo.

De *soleá* is een van de meest plechtstatige zangstijlen, waarin een grote variëteit van themata en lyrische toonaarden mogelijk zijn. Een van de meest voorkomende themata is de liefde, in al haar mogelijke schakeringen. Nu gaan we verschillende *Soleá*-strofen horen, waaronder enkele van Silverio Franconetti (° 1831 +1889). Hij was beroemd in de tijd van de *café*s

cantantes in het laatste derde van de 19de eeuw. Zelf was hij eigenaar van een dergelijk lokaal: el *Café de Silverio* waar de meest bekende figuren van de toenmalige flamenco optraden.

Demófilo kon geen enkel opgenomen zang nalaten, maar zijn directe leerling wel, namelijk Antonio Chacón, de meest prominente zanger van die tijd omwille van zijn composities en zijn krachtige zangstijl, waarvan de invloed vandaag nog doorklinkt. Dank zij hem kunnen wij ons een idee vormen van de zangkwaliteiten van zijn meester.

Bij deze majestatische en plechtige cante passen de waardigheid en de solemniteit van in de dans van Yolanda Lorenzo.

Soleá

Aunque toquen a rebato
las campanas del *olvío*,
no se ha de apagar el fuego
que esta serrana ha *encendió*.

Corre y pregúntale a un sabio
cuál de los dos perdió más:
El que comió de sus carnes
o el que publicó su mal.

El que publicó su mal
por el pronto siente alivio,
el que come de sus carnes
se da tormento a sí mismo.

Hasta los árboles sienten
que se le caigan las hojas,
mira si sentiré yo
que hablen de tu persona.

Si porque te quiero dicen
que estoy loquito perdío,
si to el que quiere está loco,
dime quién tiene sentío.

Soleá

Hoewel de noodklokken
van het vergeten luiden,
moet het vuur dat dit meisje aanstak
niet gedoofd worden.

Loop en ga een wijze vragen
welke van de twee het meest verloor:
hij die zichzelf opvreet
of hij die zijn leed rondbazuint.

Hij die zijn verdriet uitschreeuwt
voelt zich onmiddellijk opgelucht,
hij die zichzelf opvreet
pijnt zichzelf

Zelfs de bomen voelen
dat ze hun bladeren verliezen,
zie wat ik zal voelen
als ze over jou roddelen.

Als ze zeggen dat ik stapelgek
ben omdat ik van je hou,
als ieder die bemint gek is,
zeg me wie gelijk heeft.

Remates de la soleá

Los ojos de mi morena
se parecen a mis males,
negros como mis fatigas,
grandes como mis pesares.

Tan imposible lo hallo
de tu *queré* apartarme,
como escribir en el agua,
de una piedra sacar sangre –

Yo te estoy queriendo más
que granos de trigo muele
la máquina de Alcalá.

La densa miel de Italia
con el limón nuestro
iba en el hondo llanto
del *seguiriyero*.
Su grito fue terrible.

Los viejos
dicen que se erizaban
los cabellos,
y se abría el azogue
de los espejos.
Pasaba por los tonos
sin romperlos.

Slotverzen voor de Soleá

De ogen van mijn brunette
lijken op mijn ziekten,
donker als mijn kwellingen,
groot als mijn verdriet.

Zo onhaalbaar is het voor mij
jouw liefde te missen,
als schrijven op het water,
als bloed tappen van een steen.

Ik bemin je alsmaar meer,
meer dan de molen van Alcalá
korrels graan kan malen.

De stroperige honing uit Italië
en onze citroen
kwamen samen in de diepe klaagzang
van de *seguiriya*-zanger.
Zijn kreet was verschrikkelijk.

De ouden zeggen
dat hun haren
overeind gingen staan,
en het kwikzilver
van de spiegels openbarstte.
Hij zong zich door de klanken
zonder ze te breken

Dit zijn verzen uit het gedicht *Portret van Silverio Franconett-vignetten*, een onderdeel van het boek *Poema del cante jondo* van de universele dichter uit Granada Federico García Lorca.

Wij lieten reeds verstaan hoe belangrijk de informatie van Silverio was voor Demófilo (samen met deze van Juanelo), die hij goed kende en dikwijls beluisterde in zijn café chantant.

De volgende zangen komen uit zijn *seguiriya*-repertoire. Drie in verschillende stijlen gezongen, de eerste en de derde zijn de Afsluiting,

van Silverio zelf, gekend als de *cabal* van Silverio.

De strofen (*coplas*) tellen meestal verzen van acht lettergrepen, de *seguiriya* daarentegen heeft een andere metrische structuur: 1e, 2e, en 4e zijn verzen van zes of zeven lettergrepen, en de 3e algemeen elf lettergrepen. De *seguiriya* is een zang waarin het thema van leed de hoofdrol speelt, samen met de diepe muzikaliteit en de verscheurende vertolking. *Seguiriya*-gewijs:

Seguiriya

En aquel rincón
dejarme llorá,
que se me ha muerto la mare mi arma,
la van a enterrá.

Soy esgraciaito
hasta en el andá,
que los pasitos que *palante* doy
se me van *patrás*.

Ábrase la tierra
que no *quieo* vivir,
que *pa viví* como yo estoy viviendo
prefiero morir.

Seguiriya

Laat me wenen
in dit hoekje,
Mijn moeder, mijn ziel is gestorven,
Ze gaan haar begraven.

Ellendig ben ik;
zelfs in het lopen,
als ik vooruit wil stappen,
ga ik achterwaarts.

De aarde mag opengaan,
ik wil niet meer leven,
Ik ga liever dood
dan te leven zoals ik nu leef.

Na deze diepe expressie van de meest trieste gevoelens, gaan we naar de tegenpool, die van de *alegría*. Dit is de rijkdom van de flamenco-zangen: zij omvatten de meest dramatische en de meest feestelijke, de meest opgewekte zangstijlen. Nu komt de *alegría* en natuurlijk, bij zo'n ritmische zang past de dans perfect als complement en op de voorgrond terzelfdertijd.

Demófilo, vader van beide dichters Manuel en Antonio Machado, prentte zijn zonen de liefde en de smaak in voor de volkse composities. Hierdoor komt het dat de verzen van de volgende *alegrías* Antonio Machado (*Sevilla 1874) als auteur hebben.

Hasta que el pueblo las canta,
las coplas, coplas no son;
y cuando las canta el pueblo
ya nadie sabe el autor.

Tal es la gloria, Guillén,
de los que escriben cantares:
Oír decir a la gente
que no los ha escrito nadie.

Procura tú que tus coplas
vayan al pueblo a parar,
aunque dejen de ser tuyas
para ser de los demás.

Que, al fundir el corazón
en el alma popular,
lo que se pierde de nombre
se gana de eternidad.

Hij is een van dichters die dicht bij de wereld van de flamenco stond, en bracht lange avonden door met zangers, danseressen, gitaristen en echte liefhebbers. Een van zijn boeken nl. *Cante hondo* uit 1912, is een collectie liederenteksten. Enkele van die teksten, zoals deze die we verder zullen horen, worden nu nog als populair beschouwd, doordat ze in de traditie van de flamencozangen zijn terechtgekomen, waar de *coplas* mondeling werden doorgegeven, en waarvan de auteur er niet zoveel toe doet. Manuel zelf schreef de volgende:

Tot wanneer het volk ze zingt,
de *coplas*, zijn het geen *coplas*;
wanneer het volk ze zingt
kent niemand nog de schrijver.

Zo groot is de roem, Guillén,
van de schrijvers van liederen:
de mensen horen zeggen
dat niemand ze schreef.

Probeer jouw *coplas*
bij de mensen te brengen,
zelfs al zijn ze niet meer van jou
behoren ze iedereen toe.

Dat, bij het versmelten van het hart
in de ziel van het volk,
wat verloren gaat aan naam,
wint aan eeuwigheid.

Alegrías met de zang van Calixto Sanchez, Edu Hidalgo en Manuel Romero, de gitaar van Eduardo Rebollar en de dans van Yolanda Lorenzo.

Alegrías

El ruido de tu falda...
Loco me pongo si escucho
el ruido de tu falda
y el contacto de tu mano
me da la vida y me mata.

El crujir de la falda
de tu vestío,
es el toque de gloria
de mis *sentíos*.

Son penas y no son penas
las penas que tú me das,
son penas y no son penas,
que tienen cositas malas
y tienen cositas buenas.

Yo prometí no verte,
Lo voy cumpliendo.
Malahaya la promesa
y el cumplimiento.

Me *tié* que costar la *vía*
este *queré* que te tengo,
me *tié* que costar la *vía*...
Si no me quieres de pena,
sí me quieres de alegría.

Te pregunté, serrana,
si me querías
y tú me respondiste
que no sabías.

Para ver si te olvidaba
la mar puse yo por medio.
Para ver si te olvidaba...
pasé la mar de fatigas
y el olvido no llegaba.

En cuestiones de amores
saben los sabios
que un clavo solamente
saca otro clavo.

Alegrías

Het geruis van jouw rok...
Ik word gek als ik
het geruis van jouw rok hoor
en het raken van jouw hand
geeft me leven en doodt me.

Het geritsel van de rok
van jouw pak
is de toets van zaligheid
voor mijn zinnen.

Het is leed en geen leed,
het leed dat je me bezorgt,
leed en geen leed,
soms is het slecht
en soms is het draaglijk.

Ik beloofde je niet meer te zien
en ik slaag er in.
Vervloekte belofte
en de naleving.

Ze moet me het leven kosten
mijn liefde voor jou,
ze moet me het leven kosten...
Als je me niet bemint uit verdriet,
hou je van me met vreugde.

Ik vroeg, meisje,
of je van me hield
en je antwoordde
dat je het niet wist.

Om te weten of ik je kon vergeten
deed ik heel wat, ondertussen.
Om te weten of ik je kon vergeten
ging ik door een zee van verdriet
en kon je niet vergeten.

Wat de liefdes betreft
weten de wijzen
dat een nagel
enkel een andere uittrekt.

**Remate para las alegrías
(Bulerías de Cadix)**

En el barrio de La Viña
robaron un cobertó.
Salió un chiquillo diciendo:
No lo hubieran puesto al sol.

No lo hubieran puesto al sol.
Pero una vieja decía:
Cuando la habían puesto al sol
algunas pulgas tendría.

**Slotverzen voor de alegrías
(Bulerías van Cádiz)**

In de wijk van La Viña²
werd een bedsprei gestolen.
Een kleine dook op en zei:
Hadden ze die maar niet in de zon
gelegd.

Hadden ze die maar niet in de zon
gelegd.
Maar een oudje zei:
Wanneer ze die in de zon hadden
gelegd
zaten er zeker wat vlooiën in.

We komen aan het einde van dit eerbetoon aan Demófilo; de eerste flamencoloog.

De beste manier om dit te doen is af te sluiten met *bulerías*, de feestzang bij uitstek.

De geselecteerde coplas hiervoor komen uit *Colección de cantes flamencos* van Demófilo en uit *Cante Hondo* van Manuel Machado. Maar

wij brengen ook een gedicht van zijn andere zoon, Antonio Machado, eveneens in Sevilla geboren in 1875, en gestorven in Collioure, Zuid Frankrijk 1939. Hij schreef geen *coplas* voor de cante flamenco maar zijn gedichten staan toch heel dicht bij de geestelijke wereld van de flamenco-teksten, door de invloed van zijn vader. Dit is een van zijn gedichten:

Esta luz de Sevilla... Es el palacio
donde nací, con su rumor
de fuente.

Mi padre, en su despacho.

- La alta frente,
la breve mosca, y el bigote lacio.

Mi padre, aún joven. Lee, escribe,
hojea
sus libros y medita. Se levanta;
va hacia la puerta del jardín. Pasea.
A veces habla solo, a veces canta.

Dit licht van Sevilla...Dit is het paleis
waar ik werd geboren, met zijn
fonteingemurmel.

Mijn vader in zijn bureau. Het ander
voorhoofd,
het korte sikje en de gladde snor.

Mijn vader, jong nog. Hij leest,
schrijft, bladert
in zijn boeken en mediteert. Hij
staat op;
gaat naar de deur van de tuin.
Wandelt.
Soms praat hij tegen zichzelf, soms
zingt hij.

Hoewel hij een groot deel van zijn leven doorbracht buiten Andaloesië, was zijn hart immer bij het landschap en de mensen uit zijn jeugd. Zo is het dat in het laatste manuscript dat men van hem vond, staat geschreven: "Die blauwe dagen en die zon van mijn kindertijd".

Alvorens afscheid te nemen, laat u mij toe dat ik een fragment voorlees uit *Voorafgaande kanttekening* van Manuel Machado aan Antonio Machado y Álvarez, *Cantes flamencos y cantares*, 1947:

“Don Antonia Machado y Álvarez, hoewel ik er de oudste zoon van ben, zal niets me beletten te verzekeren dat hij beschikte over een buitengewone geestesgesteldheid in het Spanje van zijn tijd, hoewel de meest erbarmelijke histories uit onze literatuur er nauwelijks in slagen dit vermelden, was hij de baanbreker van de folkloristische studies in Spanje; hij was de grondlegger van de Spaanse folklore [...] En dit was zijn beloning, ten koste van zijn fortuin, zijn gezondheid en zijn leven, gewijd aan folklore, en afgeknakt in 1892, nog geen 45 jaar oud.

Alle strofen die onder de benaming *Cantes flamencos* vallen werden geboren uit de zang. Ze werden altijd gezongen, niet alleen door beroepszangers, zoals Tío Luis el de la Juliana, don Antonio Chacón, el Fillo, Silverio, la Andonda, la Trini en la Serneta, en vele anderen, maar ook door om het even welke Johan van de stad, het dorp of het platteland, die liefde of pijn kende en die wou meedelen aan een gitaar, of eenvoudig het met zijn stem uitbrengen in de nachten van Andaloesië. [...] Er rest me nog een vooraanstaande naam toe te voegen: de naam zonder naam, de collectieve anonimiteit van de beste Spaanse dichter, met name, zonder twijfel, het Andaloesische volk.”

Met dank.

Bulerías

Antonio Machado fils

Una tarde parda y fría,
de invierno. Los colegiales
estudian. Monotonía
de lluvia tras los cristales.
Es la clase. En un cartel
se representa a Caín
fugitivo, y muerto Abel,
junto a una mancha carmín.
Con timbre sonoro y hueco
trueno el maestro, un anciano
mal vestido, enjuto y seco,
que lleva un libro en la mano.
Y todo un coro infantil
va cantando la lección:
“mil veces ciento, cien mil;
mil veces ciento, cien mil;
mil veces mil, un millón”.
Una tarde parda y fría.
De invierno. Los colegiales.
Estudian. Monotonía
de la lluvia en los cristales.

Bulerías

Antonio Machado fils

Een grauwe en kille
winternamiddag. De scholieren
studerend. Monotonie
van de regen achter de vensters.
In de klas. Op een prent
staat Kaïn afgebeeld,
op de vlucht, en Abel, dood,
bij een vlek van karmozijn.
Met luide holle stem
dondert de meester, een slecht
geklede oude man, schraal en droog,
met een boek in de hand.
En het hele kinderkoor
zingt de les:
«duizend maal honderd, tienduizend,
duizend maal honderd, tienduizend,
duizend maal duizend, een miljoen»,
Een grauwe en kille
winternamiddag. De scholieren.
Studerend. Monotonie
van de regen achter de vensters.

Bulerías
Demófilo

Levántate tempranito,
verás cómo yo te traigo
de las *Elisia* un ramito.

Traigo lirios, traigo flores,
traigo las marimoñitas,
rositas de tos colores.

Como sabes que no veo
Me vas poniendo con mañas
Chinitas por los caminos
Pa que tropiece y me caiga.

Como revienta un cañón
a fuerza de chungas *partías*
tengo que reventar yo.

Bulerías
Demófilo

Sta vroeg op
en zie wat ik je breng
een takje uit *Elisia*³.

Ik breng je lelies, bloemen,
ik breng je ranonkels,
rozen in alle kleuren

Gezien je weet dat ik niet zie
ben je listig bezig
keien te strooien op de wegen
om me te doen struikelen en vallen.

Door steeds die flauwe streken
zal ik moeten barsten
zoals een kanon ontploft.

³ Elysium, mythische verblijfplaats van de gelukzaligen voor de oude Grieken

Bulería

Manuel Machado

Al cielo no miro yo
porque me miro en tus ojos
que son del mismo color.

Mírame despacito,
no te retires
porque yo me conformo
con que me mires.

Los siete sabios de Grecia
no saben lo que yo sé...
Las fatiguitas y el tiempo
me lo hicieron aprender.

Pobrecito del que espera,
que entre el ayer y el mañana
se va muriendo de pena.

Por toas partes se va a Roma
dice un antiguo refrán...
Y yo por toítas partes
voy a tu casa a parar.

Bendita sea mi tierra.
Bendita sea Sevilla.
Sevilla tiene a Triana.
Triana tiene a mi niña.

Bulería

Manuel Machado

Naar de hemel kijk ik niet
omdat ik in jouw ogen kijk
met dezelfde kleur.

Bekijk me traagjes,
kijk niet elders,
ik heb genoeg
aan jouw blik.

De zeven wijzen van Griekenland
weten niet wat ik weet...
Door kwellingen en tijd
leerde ik bij.

Arm is hij die blijft wachten,
tussen gisteren en morgen
sterft hij van verdriet.

Alle wegen leiden naar Rome
luidt een oud gezegde...
Langs alle kanten
ga ik naar jouw huis
om er te blijven.

Gezegend zij mijn land.
Gezegend zij Sevilla.
Triana⁴ is in Sevilla.
In Triana woont mijn meisje.

Vertaling: Roger Baert

4 Zigeunerwijk in Sevilla

BO ZAR

10.01

JUAN JOSÉ MOSALINI
Tango

11.01

AMAZIGH SPRING

27.01

CHINESE NEW YEAR CONCERT

01.02

MOUSSEM CITIES
El Hadi El Anka,
Abdelkader Chercham,
Abdelkader Chaou
Casbah Blues

07.02

SHAMSS ENSEMBLE
KEYKHOSRO POURNAZERI,
HOMAYOUN SHAJARIAN

07.02

LA FURA DELS BAUS

17.02

SARA CORREIA
Fado

29.02

ZAIKO LANGA LANGA

29.02

DHRUPAD FANTASIA
Uday Bhawalkar, Pratap Awad &
Hathor Consort

02-08.03

BRUSELAS FLAMENCO FESTIVAL
4th Edition

13.03

THE OLD MUSIC
Erkan Oğur, Derya Türkan &
Coşkun Karademir

17.03

AVI AVITAL

22.03

NOWRUZ

31.03

AKA TRIO

23.04

MEROPE & ŠIROM

23.05

FERNANDEZ FIERRO ORQUESTA
TÍPICA
Tango

13.06

CUBALANDZ

WORLD
'19-'20